

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sifre Ḳodesh

‘im targumim u-ve’urim mi-meḥabrim shonim

Sefer Ba-midbar

Landau, Moses I. Landau, Moses I.

Prag, 597 [1836 oder 1837]

ד רבדמב

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-8951

ב מ ד ב ר ד

ד (א) וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאָל-
אַהֲרֹן לֵאמֹר: (ב) נְשֵׂא אֶת-
רֵאשׁ בְּנֵי קְהַת מִתּוֹךְ בְּנֵי לְוִי
לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם:
(ג) מִבְּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה
וְעַד בֶּן-חַמְשִׁים שָׁנָה כָּל-בָּא
לַעֲבֹד לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּאֹהֶל
מוֹעֵד: (ד) וְאֵת עֲבֹדַת בְּנֵי-קְהַת
בְּאֹהֶל מוֹעֵד קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים:
(ה) וּבָא אַהֲרֹן וּבְנָיו בְּנִסְעַת הַמַּחֲנֶה
וַהֲוֹרְדוּ אֶת פְּרֻכַת הַמָּסַךְ וְכִסּוּ-
בָּהּ אֶת אֲרֹן הָעֵדוּת: (ו) וְנָתַנו

הרְגוּם אֲשֶׁכְנוּ יו

ד (א) דער עויגע רעדטע
מיט משה אונד אהרן
אונד שפראך: (ב) נעהמעט
דיא אנצאהל דער קינדער
קהת אונטער דען קינדערן לוי
בעוואנדערס אויף נאך איהרען
געשלעכטערן אינד פאמי-
ליען: (ג) פאן דרייסיג יאהר
אן אינד דאריבער ביו צום
פינציגסטען יאהרע, ווער צום
דיענסטע טיכטיג איזט, ביים
שטיפטסעלטע איינע פער-
ריכטונג צו האבען. (ד) דעם
דיענסטע דער קינדער קהת
ביים שטיפטסעלטע זאלל
דאן אללערהייליגסטע אנ-
פערטרויעט ווערדען: (ה) אהרן
אונד זיינע זאהנע קאמען,
ווען דאן לאגער אויפברעכען
ווילל, נעהמען דען איינערן
פארהאנג אב, בעדעקקען דאמיט דיא לאדע דעם צייגניסעס, (ו) שלאגען זיא פער-
נער

עליו פארהאנג אב, בעדעקקען דאמיט דיא לאדע דעם צייגניסעס, (ו) שלאגען זיא פער-נער

תרגום אונקלוס

ד (א) ומליל יי עם משה ועם אהרן למימר:
(ב) קבילו ית חושבן בני קהת מגו
בני לוי לורעיחון לבית אבהתהון:
(ג) מבר חלחין שנין ולעילא ועד בר חמשין
שנין כל דאתי לחילא למעבד עיבידתא
במשכן זמנא: (ד) דין פולחן בני קהת
במשכן זמנא קודשא: (ה) וייעול
אהרן ובנוהי במימל משריחא ויפרקון ית
פרוכתא דפרסא ויכסון בה ית ארונא דסהדוהא: (ו) ויתנון עלוהי חופאה דמשך

ר ש י

ד (ב) נשא את ראש. מנה מהם את
הראוים לעבודת משא והם מנן
לי ועד בן חמשים שנה והפסוח משלשים
לא נתמלא כמו מכאן אמרו בן שלשים לנת
והיותר על בן חמשים כמו מכאן מעתה:
(ד) קדש הקדשים. המקודש שבנולן הארון
והשלמן והמנורה והמזבחות והפרכת וכלי
שרת: (ה) ובא אהרן ובניו וגומר. יכניסו
כל כלי וכלי לנרחקו המפורש לו בפרשה זו
ולא ילטרו כלוים בני קהת אלא לשאת:
בנסוע המזבחה. כשהענין מסתלק הן יודעין
שיסעו

ויתנון עלוהי חופאה דמשך

ב א ו ר

ד (ב) נשא, מקור במקום נווי: (ג) מבן שלשים שנה, בעבור שהמוני הזה על איתן הראוים
לעבוד ולאשא לכן לא ימונו כי אם מן שלשים שאז נתמלא כחם ולא לאעלה מן חמשים שאז
י'לם כחם: קדש הקדשים, המקודש שבנכלס הארון והשלמן והמנורה והמזבחות וכלי שרת. (ד)
(ה) ובא אהרן ובניו בנסע המחנה, אמר נסיעת דגל יהודה קודם נסיעת דגל ראובן, וכן מבואר
בפרשת בהעלותך, ועיין מה שכתבתי שם: והירידו אח פרכת המסך, הפרכת המכללת בין הקדש
ובין קדש הקדשים וירידה מן הקדשים שהיתה מלויה כהם וכסו בה את הארון: (ו) ונחנו עליו,
כנוי

תרגום אשכנזי

במדבר ד

עָלְיוֹ כֶסֶף עוֹר תַּחַשׁ וּפְרָשׁוֹ
 בְּגַד-כְּלִיל תְּכֵלֶת מְלֻמְעָלָה
 וּשְׁמוֹ בְּדִיו: (ז) וְעַרְוֵהוּ
 הַפָּנִים יִפְרָשׁוּ בְּגַד תְּכֵלֶת וְנִתְּנוּ
 עָלָיו אֶת-הַקְּעֻרֹת וְאֶת-הַכַּפְתֵּי
 וְאֶת-הַמְּנַקִּיֹת וְאֶת קְשׁוֹת הַנֶּסֶךְ
 וְלֶחֶם הַחֲמִיד עָלָיו יִהְיֶה:
 (ח) וּפְרָשׁוֹ עֲלֵיהֶם בְּגַד תּוֹלַעַת
 שְׁנִי וְכֶסֶף אֹתוֹ בְּמִכְסָה עוֹר
 תַּחַשׁ וּשְׁמוֹ אֶת-בְּדִיו: (ט) וְלִקְחוּ
 בְּגַד תְּכֵלֶת וְכֶסֶף אֶת-מְנֵרֶת

נער איין אין איינע דעקקע
 פֿאַן תחש-פעלל, ברייטען
 אָבען דאָריבער נאָך איין טוך
 פֿאַן דונקעלבלויער וואָללע,
 אונד לעגען דיא שטאַנגען אָן.
 (ז) איבער דען טיש צו דען
 שוואַכראָדען ברייטען זיא איין
 טוך פֿאַן דונקעלבלויער וואָל-
 לע, לעגען דיא שייסעלן,
 שאַאלען, שטיטצען אונד בע-
 דעקקענדע האַלברעהרענדע-
 רויף; דאז טעגליכע בראָד
 אבער וואָלל אויף דעם טישע
 ליעגען. (ח) ברייטען דאָ-
 ריבער איין דונקעלראַטהעם
 טוך, שלאַגען עס אין איינע
 דעקקע פֿאַן תחש-פעלל
 איין, אונד לעגען דיא שטאַנג-
 נען אָן. (ט) נעהמען איין דונקעלבלויעס טוך, וויקעלן דאָריין דען לייכטער,

המאור

דען לייכטער, וויקעלן דאָריין דען לייכטער, דיא

תרגום אונקלוס

ר ש י

סִסְגוֹנָא וַיְפָרְסוּן לְבוּשׁ גְּמִיר תְּכֵלָא מְלֻעִילָא
 וַיִּשְׁוּוּן אַרְיֹחוּהִי: (ז) וְעַל פְּתוּרָא דְלֶחֶם
 אֶפְיָא יִפְרָסוּן לְבוּשׁ תְּכֵלָא וַיִּתְּנוּן עֲלוּהִי
 יַת מְגִיפְיָא וַיַּת בְּזִיכְיָא וַיַּת מְכִילְחָא וַיַּת קְסוּרֵי גְפוּכָא וְלֶחֶם תְּדִירָא
 עֲלוּהִי יְהִי: (ח) וַיְפָרְסוּן עֲלֵיהוֹן לְבוּשׁ צְבַע זְהוּרִי וַיִּכְסּוּן יְתִיָּה בְּחוּפְפָּאָה
 דְּמִשְׁקֵי סִסְגוֹנָא וַיִּשְׁוּוּן יַת אַרְיֹחוּהִי: (ט) וַיִּסְבּוּן לְבוּשׁ תְּכֵלָא וַיִּכְסּוּן יַת

שיסעו: (ז) קערויט וכמות וקשות ומנקיות.
 בנר פירשמי' במלאכת המשכן: הנסד. הנסוי
 לשון מסך אשר יוסך נהם:
 (ט) מלקחיה

מנרחא

ב א ו ר

כנוי לזכר נסתר שנ על הארון: כסוי, שם נמו מנסה ואינו פעול סמוך: בגד כליל חבלה,
 בעבוד מעלת הארון לא היה נראה עליו כסוי עור תחש, אבל היו מנסים אותו בסוכת שהיו
 המסך לו ומנסים את שניהם ככסוי עור תחש מפני הגשמים ופירשים על הכל בגד כליל חבלה
 מלמעלה שהיה נראה עליו הנגד הנכבד שהוא בעלם השמים לטוהר, אבל בכל שאר הכלים היה
 נראה עליהם כסוי עור תחש מלמעלה, (רמב"ן), וראב"ע פירש ופרשו וכבר פירשו על פרכת המסך,
 ירכה בזה שהיה כסוי עור תחש ממעל לנגד כליל חבלה: ושמו בדיו, יחקנו הנדים שיהיו יולאים
 מהטבעות כשעור ראוי לשאת על כחפיהם, כי לא סרו הנדים מהטבעות כמו שנאמר בטבעות הארון
 יהיו הנדים וגו': (ז) ועל שלחן השנים, שיעורו שלחן לחם הפנים. הקעדות ואח הכפוח וגו',
 כלם מבוארים בפירוש מלאכת המשכן: ולחם החמיד עליו יהיה, על שלחן עכמו יהיו הלחם ועליהם
 בגד תכלת ישימו על הנגד הזה בשלחן כל הכלים ואח"כ יפרשו על הכלים והשלחן בגד תולעת כי
 לכבוד הלחם שהוא מסודר על השלחן בהלכותו ופרשו בגד תכלת להפריש בין השלחן בלחמו ובין הכלים.
 (לשון רמב"ן): (ח) וכסו אהו, כנוי קימיד לפי שעל ידי פריסת בגד תולעת שני נכללו כל הכלים בכלל
 השלחן

ב מ ד ב ר ד

חרגום אשכנזי יח

דיא לאמפען, דיא צאנגען,
דיא אשגעפעסליין אונד אללע
אהלגעפעסע, דיא דאצונגע
כ"ו יכט ווערדען; (י) טהון דען
לייכטער אונד אללעס גערע-
טהע דעסועלכען אין איינע
דעקקע פאן חחש פעלל אונד
לעגען עם אייף איינע טראגע.
(יא) איבער דען גאלדענען אל-
טאר ברייטען זיא איין דונקעל-
בלויעס טיך, וויקעלן איין
אין איינע דעקקע פאן חחש -
פעלל אונד לעגען דיא שטאנ-
גען אן; (יב) געהמען אללעס
דיענסטגערעטהע, וואמיט מאן
אים הייליגטהומע דען דיענסט
פער-

המאור ואת-גרתיה ואת-
מלקתיה ואת-מחתתיה ואת-
כרכלי שמנה אשר ישרתו-לה
בהם: (י) ונתנו אתה ואת-כל-
כליה אל-מכסה עור חחש
ונתנו על-המוט: (יא) ועל-ומזבח
הזהב יפרשו בגד תכלת וכסו
אתו במכסה עור חחש ושמו
את-בדיו: (יב) ולקחו את-כל-
כלי השרת אשר ישרתו-בם

בקדש

חרגום אונקלוס

ר ש י

(ט) מלקחיה. כמין זבת שמוך נה את
הסתילה לכל גד שירכה: מחתתיה -
כמין כף קענה ושוליה פאטין ולא
סגללים ואין לה מחילה לפנים אלא
מלדיה וחמה נה את דשן הנרות
בשמטיין: נרותיה. לוי"ש בל"ג שנותנים
בהם השמן והסתילות: (י) אל מכסה עור
חחש. כמין מרזוף: (יב) את כל כלי
השרת אשר ישרתו גם בקדש. בתוך האשכנז
שהוא קדש והן כלי הקטורת שמשרתין בהם
במזבח

מנרתא דאנהורי וית בוצינהא וית צבתהא
וית מחתיתיהא וית כל מני שמושא די ישמשון
לה בהון: (י) ויתנון יתה וית כל מנהא
לחופאה דמשף סגונא ויתנון על אריחא:
(יא) ועל מדבחה דהבא יפרסון לבוש
תכלא ויכסון יתיה בחופאה דמשף סגונא
וישוון וית אריחיה: (יב) ויכסון ית כל מני

שמושא

ב א ו ר

השלחן לפיכך יאמר אותו על השלחן וכל הכלים בכלל, אבל בפריסת בנד תולעת שני אמר ופרשו
עליהם בכנוי הרבים כי אז היה השלחן עם הלחם לנד והכלים לבד על ידי הנדל בנד תבלת כמו
שנארתו בשם הרמב"ן: (ט) ואח נרוחיה, כתב רש"י לוי"ש בלע"ז (בלשון אשכנז לחשטען) שנותנין
בהן השמן והסתילות: ואח כל כלי שמנה, תרגם אונקלוס וית כל מני שמושא, ובעיני יפלא מה
ראה על כנה בפירוש זה, אס לא שהוקשה לו חכור המאמר הנמשך אשר ישרתו לה בהם: (י) אל
מכסה עור חחש, כמין מרזוף, (רש"י), וראיתו מדלא אמר וכסו אותם, או ופרשו עליהם, ולשון
ונתנו אל מכסה משמע שהיה מתוקן לכך כמין נרחק (כלים ס"ב): ונתנו על המוט, כי לא היו
טבעות בכלי מזורה שינשאו על ידי גלים: (יב) ולקחו את כל כלי השרת, כלי הקטורת שמשרתים

ה מ ע מ ר

ד (ט) נרוחיה, לועז רש"י לוי"ש בלע"ז. עיין שמות ל' ז', ובמרחש לשון שנת כ"ב ב' ד"ה
נרוחיה. (ד"ה). כלי שמנה, ת"א מני שמושא וכן הוא בתרגום המיוחס ליונתן כאלו כתוב כלי
השרת, ולא מכאתי טעם לדבר, ובחומש דפוס פראג תקי"ד לפ"ק הגיהו מני משאח כדי להשוות
התרגום אל העברי, ולא יעשה כן במקום שכל ספרים מדויקים מסכימים בלשון. (ד"ה)

תרגום אשכנזי

פֿערֿויעהט, לעגען עס אין איין
דונקעלכלויעס טוך, וויקקעלן
זאלכעס אין אין איינע דעק-
קע פֿאן חחש - פֿעלל, אונד
לעגען עס אויף איינע טראגע ;
(יג) אלסדען זאללען זיי דיא
אשע פֿאם אלטארע פֿעגען,
אונד איין פֿורפיר-פֿארבענעס
טוך דאריבער ברייטען, (יד) אל-
לעזינע געפֿעסע דארויף לע-
גען, מיט וועלכען מאן אייף
דעמוזעלכען דען וייענסט פֿער-
זעהט, פֿפֿאננען, גאבעלן,
שויעלן, בעקקען, אללעס
גערעטהע דעס אלטארס, איי-
נע בעדעקקונג פֿאן חחש -
פֿעלל דאריבער ברייטען אונד
דיא שטאנגן אנלעגען. (טו) ווען

דאן
ר ש " י

ב מ ד ב ר ד

בְּקֹדֶשׁ וְנִתְּנוּ אֶל-בְּגַד תְּכֵלֶת
וְכִסּוּ אוֹתָם בְּמַכְסֵה עוֹר תַּחֲשׁ
וְנִתְּנוּ עַל-הַמּוֹט : (יג) וְדִשְׁנוּ אֶת-
הַמִּזְבֵּחַ וּפְרָשׁוּ עָלָיו בְּגַד אַרְגָּמָן :
(יד) וְנִתְּנוּ עָלָיו אֶת-כָּל-כִּרְיוֹ
אֲשֶׁר יִשְׂרְתוּ עָלָיו בָּהֶם אֶת-
הַמַּחְתָּת אֶת-הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת-
הַיָּעִים וְאֶת-הַמְּזוֹרָקָת לְכָל כְּלֵי
הַמִּזְבֵּחַ וּפְרָשׁוּ עָלָיו כִּסּוּי עוֹר
תַּחֲשׁ וְשִׁמוּ בְדָיו : (טו) וְכִלְיָה

אהרן

תרגום אונקלוס

שְׁמוֹשָׁא דִּי יִשְׁמְשׁוּן בְּהוּן בְּקוֹדֶשָׁא וְיִתְּנוּ
לְלְבוּשׁ תְּכֵלָא וְיִכְסּוּן יִתְּהוּן בְּחוּפָאָה דְּמִשְׁפָּה
סִסְגֻנָּא וְיִתְּנוּן עַל אַרְיִחְיָא : (יג) וְיִסְפוּן
יח. קִטְמָא דְּמִדְּבַחָא וְיִפְרָסוּן עֲלוּהִי לְבוּשׁ
אַרְגָּמָן : (יד) וְיִתְּנוּן עֲלוּהִי ית כָּל מְנוּהִי דִּי
יִשְׁמְשׁוּן עֲלוּהִי בְּהוּן ית מַחְתָּתָא וְיִת
עֲנוּרִיתָא וְיִת מְזוֹרְקִיתָא וְיִת מְזוֹרְקִיא כָּל מְנִי
מִדְּבַחָא וְיִפְרָסוּן עֲלוּהִי חוּפָאָה דְּמִשְׁפָּה
סִסְגֻנָּא וְיִשׁוּן אַרְיִחוּהִי : (טו) וְיִשְׁיַצִּי אֶהְרֹן
ובנוהי

במזבח הפנימי : (יג) ודשנו את המזבח-
מזבח הנחשת : דשנו יטלו את הדשן מעליו :
ופרשו עליו בגד ארגמן . ואש שירדה מן
השמים רבולה תחת הנגד כארזי בשעת
המסעות ואינו שורפן שהיו כופין עליה
פסכתר של נחשת : (יד) מחתות . שנהן
חותים גחלים לת"ה עשויה כמין מחבת
שאין לה אלף ג' מזילות ומלכניס שואבת
את הנחלים : מזלגות . לנוריות של נחשת
שנהן מכין באברים שעל המזבח להפסן
כדי שימעכלו יפה ומהר : יעים . הם
מנרפות ובלעז ווד"ל והן של נחשת ונהן
מנכדין את הדשן מעל המזבח : (טו) לנכות
את

ב א ו ר

בהם במזבח הפנימי לכך ואמר אשר ישרתו צם בקדש , רצה לומר צמיד המשכן : (יג) ודשנו את
המזבח , הסרת הדשן מעל המזבח , כי דרך בנין פעל להורות לפעמים על הפך הפעלה , כמו את
סיסיהם פֿעקֿר , לא תשאיר להם עקרו וכן רבים : את המזבח , למעלה (פסוק י"א) אמר ועל
מזבח הזהב שהוא מזבח הפנימי , ועתה ידבר מזבח התיכון שהוא מזבח הנחשת , ואין צורך לפרש
מלת נחשת : (יד) ושמו בדיו , בטבעותיו : (טו) וכלה אהרן ובניו וגו' בנסע המהנה , אשר נסיעת
מחנה

ה מ ע מ ר

(יד) יעים , לועז רש"י כמו למעלה (שמות כ"ז ג') ע"ש , ועיין מרפא לשון חגיגה כ' א' ד"ה
ומגרי"פה . (ד"ה)

ב ט ר ב ר ד

אֶהְרֹן וּבָנָיו לְכַסֵּת אֶת־הַקֹּדֶשׁ
וְאֶת־כָּל־כְּלֵי־הַקֹּדֶשׁ בְּנֹסֶע
הַמַּחֲנֶה וְאַחֲרָיו־כֵּן יָבֹאוּ בְנֵי־
קֹהֵת לְשֵׂאת וְלֹא־יָגִעוּ אֶל־
הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ אֵלֶּה מִשָּׂאת בְנֵי־
קֹהֵת בְּאֶהֱל מוֹעֵד: (טו) וּפְקֻדֹת
אֶלְעָזָר וּבְן־אֶהְרֹן הַכֹּהֵן שִׁמֹן
הַמָּאֹר וְקִטְרוֹת הַסַּמִּים וּמִנְחֹת
הַתָּמִיד וְשִׁמֹן הַמִּשְׁחָה פְּקֻדֹת
כָּל־הַמִּשְׁכָּן וְכָל־אֲשֶׁר־בוּ בְּקֹדֶשׁ
וּבְכָלֵיו: פ

ת ר ג ו מ א ש כ נ ו י מ

דָּא דִּאָגֶר אויפֿברעכֿן זאלל,
זאָמוס אהרן אונד זיינע זאָה־
קָנע ערשט דָּא אוינזויקקעלן
דעס הייליגטהומס אונד אל־
לער הייליגען גערעטהע געענ־
דינעט האַבען, הערנאָך זאָל־
לען דיא קינדער קהת הער־
בייא קאָממען אויס צו טראַגען,
דאָמיט זיא דָּא הייליגטהום
ניכט אונמיטטעלכאַר אַנריה־
רען אונד שטערבען. דיעזעס
איזט דָּא טראַגע־געשעפֿט
דער קינדער קהת ביים
שטיפֿטסצעלטע. (טו) אלעזר
זאָהן דעס פֿריעסטערס אהרן
האַטטע דיא אויפֿזיכט אי־
בער דָּאָ אָהל צום לייכטען,
דָּאָ רייכערווערק, דָּאָ טעג־

וידבר

ליכע אָפֿפֿער אונד דָּאָ זאלכאָהל; אויסער דער אָבעראויפֿזיכט איבער דיא גאַנ־
צע וואָהנונג אונד וואָס דאָרינען איזט דָּאָ הייליגטהום אונד זיינע גערעטהע.
פֿער־

ת ר ג ו מ א ש כ נ ו י מ

וּבְנֵיהֶי לְכַסֵּת אֶת־קֹדֶשׁ וְיֵת כָּל־מִנֵּי
קֹדֶשׁ בְּמִיטֵל מִשְׁרִיתָא וּבְתַר כֵּן יַעֲלוּ
בְנֵי קֹהֵת לְמִיטֵל וְלֹא יִקְרְבוּ לְקֹדֶשׁ וְלֹא
יִמּוּחוּן אֲלֵין מִטּוֹל בְּנֵי קֹהֵת בְּמִשְׁכָּן וּמָנָא:
(טו) וְדִימְסִיר לְאֶלְעָזָר בֶּר אֶהְרֹן כֹּהֵנָא
מִשְׁחָא דְאַנְהֵרוּחָא וְקִטְרוֹת בּוֹסְמִיא וּמִנְחֹתָא
חֲדִירָא וּמִשְׁחָא דְרַבּוּחָא מִטְּרַת כָּל־מִשְׁכָּנָא
וְכָל־דִּי בֵיה בְּקֹדֶשׁ וּבְמִנְזוּהֵי:
ומליל

ת ר ג ו מ א ש כ נ ו י מ

את הקדש. הארון והמזבח: ואת כל כלי
הקדש. המנורה וכלי שרת: ומתו. שזס
יגעו חייבין מיתה בידי שמים: (טו) ופקדת
אלעזר. שהיא ממונה עליהם לשאת אותם.
שמן וקטרת ושמן המשחה. ומנחת התמיד
עליו מוטל לכוות ולזרו ולהקריב בעת
חנייתו: פקודת כל המשכן. ועוד היה
ממונה על משא בני קהת לכוות איש על
עבודתו ואל משאו והוא המשכן וכל אשר
בו כל הקדושים למעלה בפרשה זו שכל
משא בני גרשון ומררי שאינו מקדש הקדשים
על פי אימרו היה כמו שכתוב בפרשת נשא:
אל

ב א ו ר

מחנה יהודה, כמ"ש בפרשת בהעלתך, ועימש"ל (נ"י): וכלה, מורכב מעבר ועמיד, כלה לומר
שהיה עבר בעמיד, וכן הועתק בלשון אשכנז: לכסות את הקדש, הארון והמזבחות: ואת כל כלי
הקדש, המנורה וכל כלי שרת: ולא יגעו, כדי שלא יגעו הקהתים אל הקדש עלמו טרם יכוסה,
ויבאו על ידי זה לחיוב מיתה, לכן הזהירם שלא יקרבו לשאת עד אחר שכלה אהרן ובניו לכסותם:
(טו) ופקדת אלעזר, ביאורו המנוי שהיה לעזר ממונה עליהם הסמבואר' בסמוך: שמן המאור,
לדעת רש"י שהיה ממונה עליהם לשאת אותם, ודעת הראב"ע והרמב"ן שהיה לעזר פקיד עליהם ונותן
אותן ליד בני קהת אשר יבחר בהם בזריות ומסידות והם ישאו אותם, ובהקיים את המשכן יחזירו לידו,
כי לא הזכיר באלעזר ונשא כמו בלויים: פקדה כל המשכן וגו', ועוד היה ממונה על משא בני קהת
לכוות

(יז) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-
 אֶהֱרֹן לֵאמֹר: (יח) אֶל-תְּכַרְיֶתוּ
 אֶת-שִׁבְטֵי מִשְׁפַּחַת הַקְּהָתִי מֵהַדָּבָר
 הַלְלוּיִם: (יט) וְזָאתוּ עֲשׂוּ לָהֶם וְחֵיו
 וְלֹא יָמָתוּ בְּגִשְׁתָּם אֶת-קֹדֶשׁ
 הַקֹּדְשִׁים אֶהֱרֹן וּבָנָיו יָבֹאוּ וְשָׂמוּ

(יז) פֶּרְנָעֵר רַעֲדַעְטַע דַּעַר
 עוּוֹנַע מִיט מִשֶׁה אֹנֵד
 אֶהֱרֹן, אֹנֵד שְׁפֶרְאֵךְ: (יח) לְאִם־
 סַעַט דַּעַן שְׂטָאָם דַּעַר קַהְתִּי
 שַׁעַן גַּעַשְׁלַעֲכַטַּעַר אֹנֵטַעַר דַּעַן
 לִדְוִיִּים נִוְכָט פֶּרְדַּרְעֶרְבַּעַן.
 (יט) טַהוּט דִּיעוּזַעַם מִיט אִיהַ
 נַעַן, דְּבִאֲמִיט זִיא עֶרְהַאֲלַטַּעַן
 ווערדען, אונד נִיכַט שְׂטַעַר־
 בַּעַן, ווען זִיא דַּעַם אֲלַלַּעַר־
 הַיִּילִיגַסְטַעַן זִיךְ נֶאֱהַעַן. אֶהֱרֹן אֹנֵד זִינַע וְזָהֵנַע וְאֲלַלַּעַן צוּעֶרְשַׁט הַיִּנְיִן גַּעַהֵן, אֹנֵד

אוחם
 א״י

תרגום אונקלוס

ר ש י

(יח) אֶל תְּכַרְיֶתוּ. אֶל תְּגַרְמוּ לְהַסֵּס שִׁמּוֹתוֹ: (יז) וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה וְלֹא אֶהֱרֹן לְמִימְרֵי: (יח) לֹא
 תְּשִׁיעוּן יַח שְׁבָמָא זְרַעִית קַהְתִּי מִגּוֹ לִיּוֹאֵי:
 (יט) וְדָא עֲכִידוּ לְהוֹן וְיִיחֹן וְלֹא יְמוּחֹן בְּמִקְרַבְהוֹן לְקוּדְשֵׁי קוּדְשֵׁי אֶהֱרֹן וּבְנֵיהוּ
 יַעֲלוּן

באור

לנוח איש על עבודתו ועל משאו והוא המשכן וכל אשר בו כל הסדורים למעלה בפ' זו אבל משא בני
 גרשון ומררי שאינה מקדש הקדשים ע"פ איחמר היה, כמ"ש בפ' נשא. (רש"י), ודלא נדעת הראב"ע
 וזה לאונו: כי יש לו גם פקידות במשכן וכלל כליו עם אחיו איחמר רק לגדל מעלת אלעזר היה
 הוא פקיד על השמן הקטרת והמנחה לבדו, עד כאן, יראה שדעתו שאלעזר השתחף עם איחמר
 גם בפקודת משא בני גרשון ומררי, לכן חסס עליו הרמב"ן וזה לאונו: ואינו נכון כי הנחוב אומר
 ביד איחמר (לבד, ואין לאלעזר עמו שום פקידות במשמרת בני גרשון ומררי), ופירש בכאן בקדש
 ובכליו, וכן אמר למעלה ונשיא נשיאי הלוי אלעזר בן אהרן הכהן כקדת שומרי משמרת הקודש
 כלומר נשיא פקדת משמרת הקדש שהם רק הכלים הנחונים ביד בני קהת. לכן דעת הרמב"ן
 כי בקדש ובכליו הוא ביאור על פקודת כל המשכן, וביאור הנחוב כך הוא כי פקודת שמן המאור
 והקטרת והמנחה ושמן ופקודת כל המשכן, דהיינו בקדש ובכליו ר"ל בדברים המקודשים יותר
 והם הכלים הנחונים ביד בני קהת, את כל זאת הייתה תחה משמרת אלעזר, כמו שאיחמר לבדו
 היה גזר על בני גרשון ומררי למסור לכל אחד כליו בנוסע המשכן, ובחנותו יחזיר כל אחד כליו
 לידו, אלא שמלבד שהיה אלעזר גזר על בני קהת היה גם בן נשיא על כל שלשה בתי אבות
 הלויים, עד כאן, וכן הוא דעת רש"י בפירוש סוף המקרא הזה, כי בפירוש חמלת הנחוב בענין
 פקודת שמן המאור ימאן הרמב"ן בפ' רש"י, כאשר הבאתי דבריהם למעלה: (יח) אל חבריחו,
 הנוכחים הם משה ואהרן וכו' להם שלא יגרמו מיחה לבני קהת כמו שיחנאך בסמוך, ולא
 הוכרך לזרום גם על בני גרשון ומררי לפי שלא הייתה עבודתם בדברים המקודשים כל כך ולא
 יתחייבו מיחה על הנגיעה כמו במשא בני קהת: (יט) וחיו, יוסיפו חיים: ולא ימוחו, בנרת,
 והטעם כי אם ישמרו יקבלו שכר ואם לא יעשו כי יתכן שלא יעשו על כן ולא ימוחו. (ראב"ע),
 ולפי פשוטו יתכן שהיא כפילת ענין לתוספת ביאור: אהרן ובניו יבאו ושמו אוחם וגומר, הם
 יתעסקו

המעמר

(יח) אל חבריחו, לשון רש"י: "אל תגרמו להם שימומו" ע"כ, כי בן הוראות בנין הפעיל
 על המסנב הפעולה, ולזה לא יבוא פעל כרת אס הוא מענין השחתה, אבל השם יתברך, כי אס
 בהפעיל, יען הוא לא ישחית כי אס על ידי אמלעי, כי מאתו לא תלך רעה.

ב מ ד ב ר ד

אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל-עַבְדָּתוֹ
וְאֶל-מִשְׁאָו: (כ) וְלֹא-יָבֹאוּ
לִרְאוֹת כְּבִלְע אֶת-הַקֹּדֶשׁ
וּמָתוּ: פ

(כא) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:
(כב) נָשָׂא אֶת-רֹאשׁ בְּנֵי גֵרְשׁוֹן
גַּם-הֵם לִבְתָּאֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם:
(כג) מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה
עַד בֶּן-חֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּפְקֹד
אוֹתָם כָּל-הַבָּא לְצַבָּא צָבָא
לעבד

ח ר ג ו מ א ש כ נ ו י ב

אִינְעַם יַעֲרֵעַן וַיִּנְעַע פְּעָרְרִיבֵי
טוֹנַג אוֹנֵד וַיִּנְעַע לְאַסְס אַנוֹוִיין
(כ) זֵיא אַבְעֵר לְאַסְט נִיכְט הַיִּנְוִיךְ
נַעֲחַעַן צו שׁוֹיַען, וּוְעַן דֶּאֱוֹהֵיִי
לִיגְטָהוּם אִינְגַעֲהִילֵט וּוִיִּדֵה,
זֵיא וּוִירְדֵעֵן דַּעַס טְאָדַעַס זֵיין.
(כא) פְּעָרְנַעֲר רַעֲדַעַסַּע דַּעֲר
עוֹוִינַע מִיט מִשְׁה אוֹנֵד שְׁפֶרְאָךְ
(כב) נִים אוֹיךְ דִּיא אַנְצֶאָהֵל
דַּעֲר קִינְדַּעֲר גֵרְשׁוֹן אוֹיף נֶאָךְ
אִיֶהֲרַעַן פֶּאָמִילֵעַן אוֹנֵד גַּעֲ
שְׁלַעֲכְטֶערן; (כג) פֶּאָן דֶּרִיִי
סִיג יֶאֱהֲרַעַן אָן אוֹנֵד דֶּאָרִיבְעֶר
בִּיז צוּם פֶּינְפֶּצִיגְסְטַען יֶאֱהֲרַעַ
זֶאָלֵלְסְט דוּא זֵיא מִיטְטֶערן, אַלֶּ
לַעַס וּוְאַס צוּם דִּיעֵנְסְטַע טִיֶּ5
טִיג

ח ר ג ו מ א ש כ נ ו י ב

יעלו וימנון יתהון גבר גבר על פולחניה
ולמטוליה: (כ) ולא יעלו למחוי בד מבסן
יח מני קודשא ולא ימותו:
(כא) ומליל יי עם משה למימר: (כב) הבל
ית חושבן בני גרשון אף אנון לבית
אבהתהון לזרעהתהון: (כג) מבר הלחין
שנין ולעילא עד בר חמשין שנין תמני יתהון כל דאתי לחילא חילא למפלח
פולחנא

ר ש י

(כ) ולא יבאו לראות כבלע את הקדש. לתיך
נרחק שלו כמו שפירשתי למעלה בפרשה זו
ופרשו עליו בנד פלוני וכסו אותו במנסה
פלוני ובליע שלו זהו כסויו:
(כב) נשא את ראש בני גרשון גם הם. כמו
שנויטיך על בני קהת לראות כמה יש
שפגיעו לכלל עבדום:
את

ב א ו ר

יחעסקו בהורדת המשכן והנלים ולכסות כל חמד וחמד הנגדים והמכסאות כמבואר בפרשה
שלמעלה, וכאשר תשלם המלאכה הזאת ואז יאזום הקהתים: (כ) ולא יבאו לראות כבלע וגומר,
רש"י וראב"ע בסוף דבריו פירשו מלת כבלע לען כסוי, וכן חרגס חוקלום, ופירושו שלא יבאו הקהתים
לראות את הקודש בעת שנותנים הקודש ובליו חל הנסוי שה א ובלע בחוכו, וכן פי' הרד"ק בשד"ש, וכן
הועתק בלשון אשכנז. והרשב"ם פי' שהוא לשון סמירה כשסותרין את ההיכל ה' בגלה ואס יראו
ימותו, כמו שמנינו באנשי בית שמש בני רחוב בארון ה' (שמואל א' ו' י"ט), כמו בלע ה' (איכה
ג' ב'), ודרך אורחותיך בלעו (ישעיה ג' ז"ב), עכ"ד, וכן פירש הראב"ע בתחלת דבריו, שאגס
כל לשון סמירה והסרה שבהורחת הארש הזה הם כלם לשון השמחה פה שאין נן הכונה בסמירת
המשכן בנסעו שלא היחה כלן טונת השמחה, אבל הכונה לחזור ולהקימו במקום מנוחו, לכן
היותר נכון כזה כמו שפרשתי: — (כב) נשא את ראש בני גרשון גם הם, לפי שהפסיק למעלה
בפרשה אל חכריתו הוכרך עתה לכנות גם על בני גרשון שימנה גם אותם, מה שאין כן בבני
מררי האמור בסמוך גלי הפסק ביניהם לא הוכרך עוד לכסול הכווי ולומר נשא את ראש בני
מררי: נשא, האקור נמקיס כווי כמו זמור שאור: (כג) לצבא צבא, להמאסף בלחץ הלויים
לעבוד